

Ana Maria Micu: „E foarte limpede pentru mine că arta e ceva esențial, obligatoriu, suficient, absolut”

— propagarta.ro/interviuri-acasa-la-in-atelier-la/peopleofgeorge/ana-maria-micu-e-foarte-limpede-pentru-mine-ca-arta-e-ceva-esential-obligatoriu-suficient-absolut

Maria Munteanu

21 decembrie 2022

[#PeopleofGeorge](#)

By [Maria Munteanu](#)

35

[0 Comments](#)

*Propagarta a stat de vorbă cu **Ana Maria Micu**, artistă ce tocmai a vernisaj o nouă expoziție personală în cadrul sezonului expozițional de iarnă de la Muzeul Național de Artă Contemporană. Am vorbit despre noul solo-show, Left Hand to Distant View, despre intervențiile murale realizate in situ, medii artistice, dar și despre plante și planuri de viitor.*

În data de 8 decembrie a fost vernisat noul sezon expozițional de la MNAC, în cadrul căruia ai o expoziție personală, intitulată „Left Hand to Distant View”. Care a fost ideea de la care a plecat întreg conceptul expozițional, realizat alături de curatoarea Simona Vilău? Am vrea să știm mai multe despre desenul mural temporar și rolul pe care îl joacă în raport cu celelalte lucrări.

Ideea expoziției mi-a venit în timp ce desenam pentru mine. Mâna stângă e un exercițiu clasic, subiectul mereu disponibil, și cel mai aproape. M-am surprins desenând, și ridicându-mi periodic privirea, care rămânea țintită în gol, pentru că începeam să mă gândesc la lucruri ce-mi veneau în minte. Și am realizat că există acest spațiu, între două puncte, „left hand” și „distant view”, care cuprinde tot ce vedem noi, în plan real și imaginar, și dacă nu pot să-l desenez integral, vreau măcar să-l prezint minimalist. Având în vedere ce își propune să reprezinte, deși are zone cu aglomerare de detalii, expoziția este minimalistă ca formă.

Desenele murale au rolul de a ține locul unei figurații neîmplinite, care abia așteaptă să fie definită de către impulsurile imaginației oricărui privitor. Eu m-am străduit să le desenez într-un fel foarte specific, pe care îl exersez de mult timp, insistând pe acele elemente structurale care sunt definitorii pentru închegarea unei realități, fără a dezvălui însă nimic foarte concret din ea. Desenele murale reprezintă un potențial, și acesta este un concept cu care eu mă confrunt de mult timp. Este ideea mea preferată – nimic nu este la fel de frumos cum este un lucru în devenire – dar de fiecare dată când încerc să o practic, în viață, în relațiile mele cu alți oameni, ceva probabil fac greșit, că se transformă într-o sursă de tristețe. Nu am însă cum să renunț, pentru că Arta însăși este Potențial.

Mână stângă spre priveliște depărtată, expoziție personală de Ana Maria Micu, curatoare Simona Vilău, vedere cu instalația a două picturi în relație cu un desen mural

Mediul artistic în care lucrezi cel mai des este pictura, desigur. Apar, totuși, în practica ta, și alte modalități de lucru, cum sunt desenul mural, fotografia, video-urile, dar și arta performativă. Care este relația cu mediile artistice alternative pe care le folosești? Sunt, ele, poate, auxiliare picturii?

Pictura figurativă de felul celui practicat de mine este inseparabilă de desen. Și trebuie mereu adus în discuție că oamenii au desenat – caut acum să aflu cât de veche este cea mai veche pictură rupestră descoperită – de 64,000 de ani. Cred că tot ce este tehnologic nou trebuie acumulat, și folosit, și presupus, și adresat, simultan cu aceeași practică ancestrală, pe care nu o abandonăm, pentru că ceva foarte primar din noi încă o necesită. Și în expoziția de acum eu țin foarte mult la o idee simplă – că actul de a alege să desenezi, dacă reușești să-l contextualizezi corect în contemporaneitate, este valoros, și de o importanță poetică. Din practica desenului se poate separa noțiunea de a urmări un model, pe care o surprind prin înregistrare video și obiect, sau observația că o imagine, un subiect al privirii, poate deveni un spațiu ce ne învăluie, în care am putea trăi, efect pe care încerc să-l obțin cu desenele murale. Iar ideile acestea pot fi reformulate, încât să se transforme în ghidaje ale vieții moderne, în exercitarea căreia eu mă găsesc mereu dezorientată.

Mână stângă spre priveliște depărtată, expoziție personală de Ana Maria Micu, curatoare Simona Vilău, vedere cu proiecția lucrării video Ana Maria Micu, Mână stângă, video, 1920x1080px, 14m48s, audio, 2022

Ai avut numeroase expoziții personale în Taipei. Acolo ești reprezentată de Mind Set Art Center, cu care ai o colaborare începută în 2018. Cum a început această colaborare?

În 2012 eu am avut o expoziție personală la galeria C-Space din Beijing, pe care Andre Lee, galeristul de la Mind Set Art Center, a vizitat-o. A hotărât pe loc să ia o lucrare pentru unul dintre colecționarii săi majori și mi-a extins apoi invitații de a expune. Am mers de două ori în Taipei, și, pe lângă prezența la vernisaje, am ținut o prezentare a celor mai importanți artiști din arta contemporană românească, pentru publicul galeriei. Au fost

astfel, pe parcursul a 6 ani, numeroase ocazii de evaluare, iar în 2018 când mi-au propus o relație de reprezentare exclusivă internațională, ce presupune o legătură mai strânsă, pe baza unei viziuni pe termen foarte lung a ceea ce ar putea deveni arta mea, cred că și ei mă cunoșteau deja bine, iar pentru mine nu a existat vreun dubiu că putem lucra împreună. Din acel an am devenit artist liber-profesionist full time. Ne-am întâlnit pentru participarea la Art Düsseldorf, apoi eu am mers din nou în Taipei, pentru o perioadă semnificativă. Mi-am prezentat lucrările în două expoziții și am lucrat la realizarea unui catalog monografic. Am programat o expoziție personală la MSAC în primăvara anului 2024. Încă nu mi-am definitivat calendarul de atelier pentru anul următor, dar voi aloca minim 9 luni de zile realizării acestui proiect. Va fi cel mai ambițios lucru întreprins de mine până acum, ca suprafață de spațiu expozițional, dar, sper eu, și ca frumusețe.

Îți imaginezi că te vei reloca vreodată afară din România, pe termen lung?

Faptul că eu nu am reușit până acum să îmi asigur un loc al meu este un fel de traumă pe care mi-o țin foarte aproape de suflet, și cu care am ajuns să mă împrietenesc. Nu mi-a fost vreodată pe deplin bine în nici într-un loc, și nu pot să-mi dau seama dacă e din cauza mea, sau a locurilor. Ar fi foarte periculos să jinduiesc la ceva care să rezolve totul în numele meu și mă oblig să nu caut asta. Îmi educ în schimb un fel de a vedea lucrurile care să-mi permită să fiu funcțională oriunde și să exploatez corect și eficient toate resursele ce îmi ies în cale. Având în vedere că acum trăiesc din arta pe care o fac, și această artă a apărut, de foarte mult timp pentru mine, ca o consecință a felului în care locuiesc și mă raportez la influențe de mediu, o idee ce nu poate fi ignorată, și care mă sperie foarte tare prin extensiile ei, este că dacă aș trăi bine, aș deveni un individ incapabil să mai creeze vreo idee. Nici nu vreau să îmi propun să aflu dacă e adevărată sau nu.

Plantele pe care le crești reprezintă subiecte îndrăgite în lucrările tale și, mai mult, fac parte din experimentele personale, psihologice și fizice, la care reflectezi în opera ta, atingând subiecte precum introspecția, autoanaliza și distanțarea ca mod de explorare a sinelui. Când ai început să le vezi în acest fel?

„Self-portrait with Indoor Plant”, expoziția personală din 2015 de la MSAC, a fost primul proiect construit dintr-o manie ce m-a cuprins brusc în acel an, de a învăța să cultiv, în apartament sau oriunde, plante comestibile. N-aș putea spune nici acum de ce mi s-a părut că asta e o soluție la starea pe care o simțeam, dar funcționează pentru mine. Acum știu să cresc plante, am uneori recolte excesive, și este la fel de important de observat că simt periodic cum ce era la început magie, și uimire, și o strădanie neobosită, este imediat înlocuit, dacă nu sunt atentă, după toate aceste sezoane de grădinărit, și toată învățătura acumulată, de o stare de nepăsare. Există un termen „plant blindness” și când am aflat de el am sesizat instantaneu că suferisem în trecut de așa ceva, și mă simțeam parcă trezită. Dar poți adormi la loc oricând. Minte noastră vine cu niște capcane, în care ea însăși cade. Orice punct extern care poate corecta asta e tare binevenit. Pentru mine plantele sunt așa pentru că pot menține o relație cu ele suficient de mult timp cât să mă ajute, și împrumut de la ele un fel clar, just și duios de a gândi. Dar e o relație dezechilibrată, în care doar eu dețin puterea, și pentru că e așa, mie mi se pare și că este ceva artistic.

Scopul nostru ultim nu poate fi altul decât relaționarea armonioasă cu alți oameni, și nu avem cum întreprinde asta dacă nu ne cunoaștem pe noi înșine. Și cred că, urmărind ceva atât de complex, putem fi ajutați dacă privim la un desen ce reprezintă pe cineva care îngrijește o plantă de busuioc.

Cum vezi lumea de acum, din 2022, după ce am trăit (și încă trăim) poate cele mai traumatice evenimente, la nivel global, din ultimii peste 20 de ani? Ce crezi că am (sau nu am) învățat și cum te-au afectat, personal, aceste evenimente?

Când a început războiul din Ucraina, eu am alunecat, fără să mă pot agăța de nimic, dincolo de un punct extrem, pentru că nu s-a format în mintea mea vreo înțelegere a realității că s-a hotărât începerea unui război când încă nu ieșisem din pandemie. Acum sunt într-o stare în care mă observ cum pot să trăiesc în continuare și după o astfel de alunecare. Cred că mi s-au activat niște automatisme. Înainte mă țineam foarte strict departe de definiții clare, sau decizii definitive, iar acum sunt mult mai aproape de ele. E foarte limpede pentru mine că arta e ceva esențial, obligatoriu, suficient, absolut.

Ana Maria Micu, Priveliște depărtată, cărbune uleios pe pânză tonată întinsă pe panou lemn, 78 x 118 x 4 cm., și fotografie digitală pe plăcuță de ceramică, 24 x 30 cm., amplasament variabil

Lumea are permanent nevoie de inspirație, de idei salvatoare care ne pun în mișcare. Ne poți împărtăși o idee care te inspiră acum?

Mi-am promis că îți voi dezvălui ceva superb, dar încă nu am. Sunt prea aproape de această expoziție de acum. Repet des că eu am idei puține, și răsfirate, și nu fac asta din modestie, ci ca să susțin un argument cum că și așa pot fi ideile. Chiar și cele ce par

geniale, care sunt cu adevărat rare, au nevoie de o îngrijire îndelungată, de stări, menținute constante, de calm și atenție. Și mai e nevoie de o desprindere a lor din mintea ta, de o eliberare. Eu nu stau să aștept să-mi vină idei, ci mă las condusă de anumite necesități impuse de activitățile zilnice. Când m-am întors acasă, a trebuit să mă ocup de niște treburi. Compostez în balcon, iar anul acesta nu am crescut răsaduri, cum am făcut în alte dăți, pe care să le dau cadou, și să scot astfel din apartament excesul de sol ce se adună într-un an. Am avut de dus în pădure, și cred că încă va mai trebui să fac asta, o sacoșă de pământ. Când ajung în astfel de ipostaze, e un prilej să iau în considerare care este contextul mai larg a ceea ce fac, și ce semnificații suplimentare aș putea adăuga acțiunilor mele. Să duci pământ în pădure nu e ceva nici ușor, din punct de vedere al efortului fizic, nici practic, nici estetic, și categoric există un aspect moral, pe care nici nu aș putea spune dacă îl onorez sau nu. Să fac ce am făcut a fost necesar, singurul lucru posibil pentru mine în ziua aceea, și un gest cât de moral am putut eu să hotărâsc. Următoarea mea lucrare, pe care o încep acum, este un desen reprezentând locul unde am mers – un peisaj de iarnă, dezgolit, cu covor de frunze uscate și copaci. După ce îl voi termina, vreau să mă animez peste acest fundal, performând schematic operațiunile de răsturnare a cantității de pământ, repartizarea sa pe sol, și de acoperire a locului cu frunze moarte. Materialul meu de referință este o înregistrare video în care eu chiar fac asta, dar numai animația, cu defazările ei inerente, poate transforma acțiunea în artă, pentru că există azi ceva considerat anormal și inexplicabil la o femeie care cară niște pământ și se murdărește pe mâini, și eu despre asta vreau să fie lucrarea mea.

Ana Maria Micu, Soil Disposal (titlu provizoriu) printscreen din video de referință pentru lucrare de desen și animație